

EDELING HANDILSTØÐ

Hann ið er góður við jørð sína

fer at royna tey nýggju, so nógv umrøddu, handilstøðini, sum nú eru komin til landið.

Hesi fáast í 3 ymiskum blandingum, klár til nýtslu, og eru frálík til vanligar veltir, græsvöll, urtagarðar og urtapottar.

Tey fáast í posum í hesum støddum 1/2 kg, 1 kg, 5 kg, 10 kg, 25 kg og 50 kg.

Hetta taðfallið líkist ikki vanligum handilstøðum, tí tað er evna úr bæði organiskum og kemiskum tilfari.

Frágreiðingar um tððini kunna annars fáast við at snúgvá sær antin til Leivur Trónd Hansen urtagarðsmann, Hoydølum, ella til skrivstovu statskonsulent Dalskovs, Gentofte.

Fáast hjá

PF. Z. Heinesen, Vóruhúsið í Vágshotni
Tórshavn.

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

**FØROYA PILSNAR
EKTÁ MALTØL**

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jørðber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og flæskur aftur. **Sendið tómt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

Ketil lá eina løtu og sissaði seg, so slepti hann sær aftur á fótur. Tað gjørdist ikki við, hann hevði einki ilt ætlað, tað var Guds hond, hevði hann verið manni at skaða. — hann mátti vita, hvussu vordðið ið var, trillar seg framat. Tá kemir hann eitt hövd, ein háls aftureftir, eina síðu við holi í, sum heitt blóð rennur út íggjgunum. So finnur hann eina hála fitjing: »Tökk fái Gud, tað er bert ein kobbí».

Eina løtu aftaná sansaði hann, at hann hevði fingið eina veiði. Tað kom sum eitt rykk í bringuna á honum, og hann fyltist við kæti. Tá ið hann vóð út aftur úr fonnini, treiv hann í »Regin smíð» og kvað:

Uppi vóru hans bæði bóksl,
men búkur á homrum lá.
Tað var tann reysti Sjørður,
hann sínum svørði brá.

Tá fer Kálvur við tann spentar ál niðan brekkuna. Ketil setir hendurnar fyrri munnin og rópar hann oman aftur: »Eg havi skotið ein kobbæ».

Nú Klávus hoyrir um kobban, reisist hann aftur upp undir seg á vøllinum. Tá er eygnabráð eitt annað, hann lippar, síðir brýrnar niður og heldur uppat at signa seg: »Ólukkan anámi, gjördu teir eitt kubbe».

Tá ið teir drógu kobban niðan og fingi hann sjófrían, var alt kæti. Ketil læi, so hann mátti sleppa viðhvørt. Hann hugsaði um Klávus, sum lá har beinbrotin og át kobban við eygunum: »So-vorðin neis er ikki vunnin honum á leivitðini».

Nú var at fáa Klávus heim, hitt mátti biða, so máttu teir vestur aftur eftir tí seinri, tað gjørdist ikki við.

Kálvur heldur: »Tað er einki annað at gera enn at skiftast um at bera hann á bakinum».

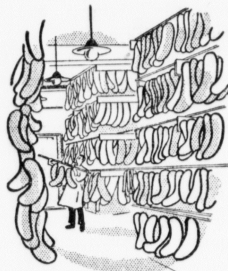
»Tað man litið fara at koma burturúr», heldur Ketil. »mann-byrdan er ring. Vit mugu heldur royna at fatla hann so mikið, at vit fáa fetil á hann».

Tá ríkir í Klávusi: »Tað er ein harmur við plankanum hjá mær, nú verður hann úti liggjandi, eg komi seinra dagin aftur á fótur at fáa hann til hólðar, hugsí ege».

»Vit koma vestur aftur í kvöld, so kunna vit bera hann niðan í gróthúsið hjá tær».

»Ja, tað er gaman í, men tá er gróthúsið læst».

Tá svaraðu feðgarnir ikki: kann tú ikki lata lykilin so mikið av hondini, so letur tú rætt vera.

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royk-rúmið hjá Houlberg, har hundræd-tals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryðraðar, vælsaltaðar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skervuttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
T. RSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVAGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.

Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

»Ikki hevði tað borið til, at eg sat á plankanum og tit bóru hann við mær. Eg hugsí, tað hevði verið lættari hjá tykkum».

»Fyri tyngd hövdu vit kunnað borið teg soleiðsini, men orkar tú at sita uppi á plankanum, soleiðsini beinbrotin?»

»Ja, man eg ikki tað? Tað hugsí ege».

Tá ið teir hava fingið Klávus á plankan og eru farnir til gongu, heldur hann við Kálv: »Tú hevði mestur rætt mær steinbítin, stakk-alur, so kundi eg havt hann í hondini. Spirendan tekur tú mær heim, tá ið tit koma vestur aftur». So fara teir til gongu.

Tá ið teir eru komnir niðan til gróthúsið hjá Klávusi, er næstan úti við teimum av möði. Klávus biður teir bera seg til dynnar, nú er hann kendari við lásið, so kann hann lata upp sjálvur. So holva teir Klávus av á vøllin og leggja plankan inn.

»Tað skuldi ligið ein grótleypur í húsini, siggja tit hann ikki?» spyr Klávus. »Hevði tað ikki verið beinast, tit settu meg á hann, tað hevði lætt um hjá tykkum».

Jú, tað hildu feðgarnir við, tað vóru bestu ráðini. Klávus var ógvuliga lagaligur, tað var tað egi at siga, hann sat, sum teir vildu hava hann at sita. Men steinbítin vildi hann ikki sleppa av hondini: »Tað var so uttanhandan at koma heim aftur og ikki hava ein nátturðabita við sær», helt hann.

Tað var einki tos soleiðsini ímillum teirra heim eftir, feðgarnir móddust í hvørjum av at skiftast um hesa ringu byrðu. Og tá ið frá leið, fór sviðin so smátt at niva á Klávus, einar tvær ferðir máttu teir stöðga og geva honum vatn, hann vildi svíma, tí Kálvur snávaði við honum og beinið kom niðurat.

Tá ið teir koma í túnini, spyr Klávus: »Hvussu ætla tit at býta handa kobban, nú var tað egi í grundini, sum fann hann?»

Nei, feðgarnir svaraðu, at teir ætlaðu ikki at býta: »Handa kobban ætla vit at hava sjálvir».

So bera teir Klávus inn til sín sjálvs.

IV.

KETILSKONA stendur á gáttini, tá ið feðgarnir koma aftur úr Klávusar húsi. Hon hevur tár í eygunum og turklæðhornið í hondunum: »Jesus komi til mín, bera tit hann deyðkomnan...»

»Jú, tak hann, heldur enn hann er deyðkominn... men so mein-heftiga sökið, tjóva sett, at hatta brýtur spelingarnar undan sær... öðrum til byrði».

Tá ið hon sá, teir læu, stakk málið aftur í hana, og skorturin breiðkaði í látri: »Væl fyrri tey», hon koyrdi undir Ketil. »Klávusarkona var so hovlig við meg í morgun, setti nasarnar upp í rógv og